

stemmer med en forsvarlig kombination af ministeransvaret og det frie og kompetente arbejde i VækstFonden med markeder, virksomheder og produkter. Det er i øvrigt i klar overensstemmelse med, hvordan vi optræder i forhold til andre større fondsdannelser med større offentlig kapital.

Jeg har af gode grunde ikke haft mulighed for at undersøge enhver form for offentlig fond, men jeg kan sige, at i de fondsdannelser og de rådsordninger, der kendes inden for Erhvervsministeriets område, har vi nogle bestemmelser – det er så den anden del af den her politiske indflydelse – nemlig call in-beføjelsen. Der har vi noget tilsvarende. Ikke fordi den bliver brugt, men fordi der skal være en regelret mulighed for, at dette Folketing, som vedtager lovene, også kan holde ministeren fast på det ansvar, der følger af lovene. Det er der ingen mulighed for i dag.

Fru Pernille Sams fik det udtrykt sådan, at det var useriøst, hvis politikere og embedsmænd skulle kunne finde fremtidens vindere. Det var næsten en direkte oplæsning af den før-omtalte kronik. Fru Pernille Sams fortsatte med, og det var vist for egen regning, at tage sager med til ministeren.

Se, der er ikke tale om, at der gennem Erhvervsministeriets påtænkte medlem af VækstFondens bestyrelse skal kunne tages sager med til ministeren. Nej, det kan man kun på overordnede og principielle områder, hvor der måtte være tale om en ganske afgørende principiel beslutning, f.eks. diskussionen om retningslinjer på det miljømæssige eller etiske områder. Og det vil være en foreløbig besvarelse til fru Christine Antorini og delvis også hr. Frank Aaen, der spurgte til det. Det skal jo ikke bare være et stykke papir, VækstFonden skal modtage, og så skal det proppes op på en eller anden måde. Nej, det skal være noget, hvor der selvfølgelig også er en konsekvens, hvor det indgår i vurderingen. Men det er jo vigtigt.

Sådan en fastlæggelse kunne være en så principiel afgørelse, at man ville finde lejlighed til at tage denne afgørelse ind til ministeren. Men det er ikke et spørgsmål om, at politikere og embedsmænd skal kunne finde fremtidens vindere. Nej, det er et spørgsmål om at finde de regulære arbejdsvilkår, som en vækstfonds bestyrelse skal arbejde under.

Det er ikke hensigtsmæssigt at vedtage det i lovform meget detaljeret. Det er lidt et svar til fru Annie Lunde Hansen. For en væsentlig be-

grundelse for at lave en rammelov og ikke skrive detaljerne i en lov, er, at hvis vi skrev det i en lov, ville der komme unødige begrænsninger på bestyrelsens muligheder for at sikre en fleksibel og markeditilpasset aktivitet i VækstFonden.

VækstFonden skal have muligheder for inden for lovens rammer at kunne tilbyde virksomheder produkter, hvor der opnås en optimal erhvervsfremmeeffekt. Det er det, VækstFonden skal kunne, det er det, VækstFonden skal kunne inden for en relativt vid ramme i lovgivningen.

Det er ikke hensigtsmæssigt at gå detaljeret til værks, for vi er jo nemlig ikke så gode til det. Vi ville heller ikke, hvis vi skulle være det i lovgivningen, være så præcise, at vi kunne styre det hele. Så blev det galt, kan jeg garantere. Derfor er det en rammelov, som i høj grad giver VækstFonden muligheder for at arbejde. En bred lov.

Der blev stillet spørgsmål, og det blev nærmest påstået, at nogle skulle have lavet en egnsudviklingsbank. Jeg tror, det var fru Pernille Sams, der beskyldte hr. Frank Aaen og hans ligesindede – jeg ved ikke, om det var en venlig betegnelse, men det kan man jo vælge at opfatte den som – for at sige, at man ville vedtage, at VækstFonden skulle tage særlige regionale hensyn. Det vil jeg gerne sige, at det skal VækstFonden ikke, og det er også en besvarelse til hr. Ole M. Nielsen.

Jeg mener ikke, at det vil være ordentligt at indbygge en sådan begrænsning i VækstFondens arbejde, således at man skulle fordele på denne eller hin måde ud over landet. Nej, VækstFonden skal bedømme markedet. Den skal bedømme virksomhederne. Den skal bedømme projekterne ud fra, om der er vækstmuligheder, om der er perspektiv, styrke og overbevisning i dem, og ikke ud fra spørgsmålet, om de ligger i den ene eller den anden landsdel.

Når vi så vælger at lægge op til, at der skal være en begrænsning, så det ikke er de store virksomheder – sådan nogle har vi dog alligevel nogle af, vil jeg gerne sige til hr. Fransgaard – men de små og mellemstore virksomheder, er det, fordi det er dem, der har særlig vanskeligt ved at skaffe kapital på markeds-mæssige vilkår. Det er det, vi så har som offentlig opgave. I øvrigt er det ikke sådan en meget, meget sådan socialistisk opfindelse. I mange andre lande har man for længst set i øjnene, at det er nødvendigt at lave noget sådant, og jeg vil sige, at i mange, mange andre lande har man en helt an-